

Abstract

Under 1980-talet var det på modet att införa åldersblandade klasser i Sverige, framför allt på lågstadiet. Det som förr var en praktisk nödvändighet blev en pedagogisk princip som skulle gynna såväl barn som lärare. 2002 gick mer än en tredjedel av alla elever i lågstadiet i en åldersblandad klass. FN:s konvention om barnets rättigheter stipulerar att man alltid skall ha barnets bästa för ögonen i alla beslut som rör barn. Syftet med denna uppsats är att på en specifik skola kartlägga hela barnens skoldag ur ett barnkulturellt perspektiv och att utröna huruvida åldersblandade klasser är för barnets bästa.

Jag tar avstamp i dagens barndomsdiskurser och ser vilken roll åldersblandade klasser har för barnets sociala samspel. Med stöd av pedagogiska teorier och tidigare forskning undersöker jag för- och nackdelar med åldersblandade klasser. Mitt fältarbete består dels av deltagande observationer i klassrummen, på skolgården och på fritids, dels av intervjuer med föräldrar och barn. Det faktum att barn idag vistas åtta timmar varje dag i skolan kombinerat med ett antal organiserade fritidsaktiviteter diskuteras. Jag presenterar en ny barndomsdiskurs; det multikompetenta barnet, som indikerar att barn idag skall behärska väldigt mycket och att barnen har blivit föräldrarnas livsprojekt. Min undersökning visar att barnens uppfattning om sin skoldag skiljer sig från de vuxnas, och att den åldersblandade klassen inte enbart är av godo för barnet. De förväntade fördelarna med denna typ av klassindelning infrias inte. Att gå i en åldersblandad klass innebär många brustna relationer, undervisning som inte alltid stämmer med ens egen mentala nivå och en relativt liten kamratgrupp. Det innebär vidare att tillhöra många olika grupper och upprepade fysiska förflyttningar. Det visar sig att barnen oftast väljer kamrater ur sin egen årskull och skulle föredra att gå i samma klass som dem.